

Em muốn làm đàn bà

Em cứ nhìn đắm đắm vào tôi. Và tôi thấy em đẹp. Chúng tôi dừng ở một hàng thuốc tôi vào mua bao cao su.

3h 15 a.m.

Tôi quyết định tắt máy, nhồm dậy vươn vai ngang ngửa vài cái cho đỡ mệt mỏi. Đằng sau gáy tôi mới như và nóng.

Tôi mở cửa phòng, trước mắt là một khoảng sân trần, trống trơn và cô lập. Gió đêm nhẹ nhẹ tràn vào mơn man cái bì da trên mặt tôi, những chiếc lông mi chạm vào nhau cho một chút cảm nhận thanh tịnh của màn đêm. Bầu trời lúc này có màu xanh lam lục, chút sáng và chút sao, tôi ngửa cổ nhìn ngắm nó, bị cắt ngang chéo bởi những sợi dây phơi đã lớn lên với đời tôi, mỉm cười!

Tôi thở, hít căng lồng ngực một chút gió và đi xuống dưới nhà. Căn nhà thanh tịnh trống trải này lắm khi với tôi như một cái chuồng không cửa, làm tôi chỉ muốn đập tung mọi thứ hoặc chí ít tro thêm dăm ba cửa sổ để cảm thấy rằng tôi đang sống giữa đời của những đời. Tôi liếc mắt ra chỗ tivi, tắc lưỡi, rồi quay tròn chiếc khóa xe trong tay.

Con đường vắng thanh tịnh, thi thoảng có vài chiếc xe máy phanh phạch chở hàng chạy qua. Chẳng thấy người, chỉ toàn hàng, những chồng rau cao ngất ngưỡng. Có đôi khi trên xe là đôi vợ chồng, chen chúc với hành và bắp cải? Người vợ cười... Giữa lúc miên man ấy, tôi thấy 1 bóng dáng nhỏ ngồi ven hồ... Đi tập thể dục giờ này có sớm quá chẳng, rồi chợt “à” lên một tiếng, tôi cười khẩy.

Nhưng trên quãng đường vắng vẻ này cũng chẳng có nhiều thứ để ngắm nhìn, việc tôi bị thu hút vào cái vật hiếm hoi chuyển động ấy cũng là lẽ thường và tôi phát hoảng khi thấy cái thân hình ấy lao xuống nước. Chẳng kịp nghĩ gì tôi chỉ biết phanh đánh két, rồi nhảy tòm xuống nước theo cô ta.

Khi hoàn hồn thì tôi cảm thấy mùi tanh của nước hồ từ người mình tỏa ra, và giận điên lên khi nghe con nhóc đôi mươi này chế giễu tôi là kẻ lăm chuyen

dở người.

- Sao anh lại nghĩ là tôi muốn tự tử nhỉ?

- Ai nhìn như tôi cũng nghĩ thế cả!

- Thế à? Chứng tỏ ở đời cũng lắm kẻ rối hơi và nông nổi. Sao một thằng con trai nhảy xuống hồ thì người ta cho là đi bơi, còn với người con gái thì là tự tử nhỉ?

- Hết chỗ để bơi rồi à?

Rồi cảm thấy mình cũng chẳng là mình nữa, tôi đứng dậy. Cô ta nhìn theo, định nói gì đấy.

- Nếu cô không sao thì đừng bơi ở đây. Tôi cũng chẳng rối hơi, chỉ có điều thấy việc thì làm theo quán tính của con người thôi!

Và tôi phi xe về nhà đi tắm. Trong làn nước lạnh đổ xuống đầu, tôi chợt nhận ra nạn nhân không thừa nhận mình vừa cứu có vẻ không giống một đứa con gái làm tiền chán đời. Chẳng lẽ một của bọn nó bây giờ là áo sơ mi trắng. Ôi trời ơi, Thạc ơi, mày cũng sắp ngu đến nơi rồi đấy, gái nó thiếu gì con cáo khoác bộ lông trắng của cừu.

Tôi quên chưa giới thiệu là tuần trước tôi chính thức trở thành giảng viên đại học. Tôi chọn cái công việc này chỉ bởi đơn giản là nó sẽ cho tôi thời gian để chuẩn bị cho việc nộp hồ sơ đi nước ngoài của mình. Chẳng yêu thích cũng chẳng mong chờ gì ở nó.

Thế nhưng cái gì mình chả mong thì nó lại đến với mình nhiều hơn nhu cầu. Cái treó ngoe của cuộc sống đôi khi cứ thò chân ra là thế. Nói cụ thể thì cái chân đấy là con nhóc mà tôi cứu sống cách đây mấy hôm đang ngồi trước mặt tôi nghe giảng.

Ngạc nhiên và chút phì cười, tôi làm cái việc lạ lùng nhất trong công việc từ đầu tới giờ: gọi sinh viên trả bài. Nó trả lời rành rọt rồi nháy mắt ngồi xuống!

Sau mấy lần điểm danh, tôi cũng biết” nó” tên là Dung và kém tôi 7 tuổi. Có vẻ Dung muốn bình thường hóa mọi thứ, tức là không muốn tôi nhớ đến cái

duyên kì ngộ giữa chúng tôi. Cũng tốt thôi, tôi cũng không phải là kẻ rồi hời. Chỉ có điều, đôi khi nhìn con bé cười khúc khích với lũ bạn trong lớp, hay đôi ba lần bắt gặp cô ta tập thể dục dưới sân trường, gò má ửng hồng, thì thấy là cũng khá ưa nhìn và yêu đời.

Tuổi trẻ bây giờ thật bốc đồng, có đôi khi chúng nó coi rẻ mạng sống chỉ vì một chút bốc đồng, chán nản trong cuộc sống.

Cái lớp tôi dạy có sĩ số rất đẹp, 40 gái và 39 trai. Tôi cho thế là hoàn hảo hơn ngày tôi còn ngồi trên ghế giảng đường, nhìn xung quanh khi hết tiết để kiếm một thằng bạn rủ xuống quán nước cũng khó khăn. Nhưng bọn con gái, nhất là gái cái tuổi nhí nhảnh thì thật lắm trò và phức tạp, chúng nó không chịu thiếu một bông hồng vào cái ngày mà tôi còn phải làm tròn nghĩa vụ với mẹ, bà chị gái với đứa cháu đã lên 6 mà nó cho rằng đã đủ tuổi để nhận hoa của cậu nó, và cả mấy đồng nghiệp nữ trong khoa.

Chúng nó mời tôi tham gia buổi liên hoan nhân ngày phụ nữ Việt Nam, và “Sự hiện diện của thầy sẽ là niềm vui sướng và long trọng cho K48 với nhữn bông hồng đỏ thắm điểm tô”. Tôi phì cười và nghĩ đấy dù sao cũng là một sự ưu ái cho một giáo viên trẻ, và trên giấy mời thấy có ghi tiết mục văn nghệ do Khánh Dung trình bày.

Quả là tuổi trẻ nhiều sáng tạo, và tôi cũng thú thật là mình bị cuốn vào những tràng cười nghiêng ngả đấy. Dung hát cũng rất hay.

Tiết mục cuối cùng là bên nam giới sẽ bốc một mẫu giấy bên trong có ghi những lời ước của những cô gái một cách diễm cảm nhất. Rất là phong phú đa dạng! Những lời ước từ tình thương cha mẹ: “Ước gì mẹ cho mình tiền tiêu vặt nhiều như tình yêu mình dành cho mẹ vậy!”, “Ước gì mình đủ tiền mua cái váy hôm qua thấy trên Vincom, nhưng mà khéo có tiền mình lại đi ăn quà cho nó sướng hehe..” blah blah. Và cho đến lượt tôi.

Quả thật là đến khi cả lớp nhao nhao lên tôi vẫn hít lấy một hơi thật sâu:

- Ước gì có ai đó làm cho mình trở thành đàn bà!

Một chút im lặng rồi có tiếng vỗ tay, sau đấy là huýt sáo và đập bàn đập ghế..

6h30.

Tôi quay lại đáp lời chào mấy sinh viên ra về sau, chợt nhớ quên quyển sách trên mặt bàn. Tôi thở dài, mệt quá mà cái lớp học tận trên tầng 4. Tôi sai những bước dài lên lớp. Chưa kịp ngó nghiêng đã thấy từ đằng sau Dung đang ngồi quay lại. Tôi tiến lên, thì hồi ôi ở tay cô học trò là một lưỡi dao lam.

Và lại một lần nữa , tôi hành động theo quán tính con người của mình. Nhưng lần này là một cái tát! Cô ta ngược lên rồi nhìn tôi sững sờ, rồi khóc, nước mắt lăn từng hạt to tròn xuống đôi gò má bầu bĩnh. Tôi thì tôi nghĩ đến lần đầu gặp cô ta, và tôi quát:

- Đồ ngu!

Tôi tưởng đấy sẽ là liều thuốc mạnh cho sự giáo huấn. Vậy mà cô ta tự nhiên quay phắt lên cười, rồi gằn giọng chỉ vào tôi:

- Anh thì biết cái gì! Đồ giảng viên dở người!

Bị choáng váng, tôi hăng mũi đáp lại:

- Ít ra thì tôi cũng không động tý là tìm đến cái chết như một vài con điên nào đấy. Loại coi rẻ mạng sống như cô..

- Đằng nào thì tôi có sống cũng bằng thừa. Thầy cứ coi như không nhìn thấy đi.

Rồi rất nhanh cô ta lao ra ngoài cửa. Tầng 4! Tôi chạy theo giữ cô ta lại, cô ta càng giãy giụa kinh hơn, dùng cả tay thúc vào bụng tôi đau điếng.

Tại sao tôi lại giữ con điên này, tôi cũng không biết nữa. Có lẽ vì nó không phải là 1 con điên như tôi lầm tưởng lúc đầu, có lẽ vì tôi đã thấy nó cười và hát và...Chợt tôi nhận ra cô ta không còn giãy giụa nữa. Lúc này đây, người tôi mồ hôi nhễ nhại và càng nóng tợn khi thân hình của cô áp vào người tôi nức nở hỗn hển.

- Thầy ơi! Em sắp chết rồi!

- Vớ vẩn!- Bất giác tôi đưa tay lên xoa đầu cô ta như tôi vẫn làm với đứa cháu gái ở nhà vậy. Mùi hương từ mái tóc màu hạt dẻ tỏa ra ..

- Thầy ơi, em bị HIV!

Bàn tay tôi chợt lạnh toát và sống lưng thì đông cứng lại. Tôi ước gì mình để quên phắt quyển sách cho xong!

Mấy ngày sau Dung không đi học, tôi thở dài và cho lớp nghỉ sớm. Về nhà lướt web mà đầu óc tôi cứ lờn vờn hình ảnh người con gái đấy...

2am

Tôi lại dắt xe ra khỏi nhà, nhưng tôi tránh cái hồ đẩy ra và phi xe lên cầu Long Biên. Ôi chúa ơi, bây giờ thì tôi tin vào hai chữ duyên số rồi. Dung đang ngồi trên thành cầu và ...hát. Khi thấy tôi, cô toan phóng xe đi. Nhưng tôi đã giữ kịp!

- Em không hư hỏng gì thầy ạ! Em còn chưa ôm lấy một người đàn ông! Chỉ vì một lần đi tình nguyện tháng trước trong bệnh viện!

- Em đã đi xét nghiệm chưa?

- Thầy lại vui tính rồi. Tất nhiên là rồi!

- mấy lần?

- Còn mấy lần, một lần là quá đủ!

- 3 lần mới đủ!

- Thôi, em xin thầy, để em chờ hơn ạ? Thầy làm sao hiểu được? Chẳng sớm thì muộn em sẽ chết, nhưng em không muốn nhìn thấy cái hình ảnh người mình lở loét, người ta xa lánh. Em không muốn thầy có hiểu không? Liệu có ai tin là em chưa một lần quan hệ mà dính vào cái bệnh này không hả trời? Em là một con HIV còn trinh!

Trong đời mình tôi chưa bao giờ nghe ai và cái gì chăm chú đến như thế. Dung khóc, và nhìn tôi.

- Em chỉ ước được một lần trong đời làm đàn bà trước khi đi khỏi cái chốn này thôi!

Em nhìn tôi và tôi hiểu. Chúng tôi cứ ngồi với nhau như thế đến tận 5h sáng!

Sáng hôm sau tôi dẫn Dung đi xét nghiệm. 1 tuần sau mới có kết quả. Tôi bảo đến lúc ấy nếu vẫn là dương tính tôi sẽ làm cho em cái ước muốn ấy. Và cười bảo rằng: “Dù sao thì anh cũng đọc nó lên mà”.

Một tuần này tôi chỉ sợ Dung làm liều. Tôi đã hỏi em kĩ và em bảo ngay khi bị kim đâm vào tay em đã đi rửa và uống thuốc điều trị. Nhưng Dung cảm thấy người có vẻ khác???

Chúng tôi đi chơi với nhau suốt tuần ấy, và tôi phát hiện là cô nhóc HIV ấy rất xinh khi mặc váy. Cô ấy thích ăn kem, và có thể đồ mọi thứ bằng kem. Cô nấu ăn ngon và ghét nấu ăn. Cô bảo sẽ chỉ nấu ăn cho thằng chồng nếu nó đứng đằng sau ôm cô. Tôi bảo thế thì hôn chết. Tự nhiên cô lại thần người vì cái từ cuối cùng ấy. Tôi trách mình đại miệng !

Tối ngày thứ 6..

- Thầy ơi, nếu ngày mai có kết quả rồi thầy còn giữ lời hứa với em không?

- Còn chứ - Nói đến đây tôi thấy miệng mình đắng ngắt. Tôi đúng là điên rồi, một thằng điên rồi việc. Tôi đâu thiếu người để làm cái việc đấy chứ? Nhưng lương tâm mách bảo cái lưỡi của tôi, cái đầu của tôi gật và gật.

- Thế thì ngay tối nay đi!

- Không...

- Tại sao, chẳng nào thầy cũng làm mà. Và nếu là âm tính thì thầy cũng có mất gì đâu? Hay thầy sợ?

- Dung, em chẳng hiểu gì cả.

- Em quá hiểu là khác.

Em cứ nhìn đắm đắm vào tôi. Và tôi thấy em đẹp. Chúng tôi dừng ở một hàng thuốc tôi vào mua bao cao su.

Sáng hôm sau, tôi để Dung đi bộ vào một mình trên con đường nắng chói chang ấy. Em bảo: “Anh đứng ngoài này, tiết kiệm 2 nghìn gửi xe, tý khao em đi ăn chè chúc mừng em và anh đã được bên đấy nhận học luôn!”. Tôi chỉ cười như sắp mếu, có cảm giác như mình là thằng hèn.

Sau đêm qua, tôi đã giúp em thực hiện cái ước muốn “lớn nhất của đời người con gái”, nhưng cũng từ đấy cảm giác nhục bám theo tôi đắng đắng suốt

mười mấy tiếng đồng hồ qua. Nếu kết quả đúng như tôi linh cảm thì tôi nợ em. Nếu không đúng, tôi lại càng không đang tâm dứt lòng ra đi, để cho em ở nhà với bệnh tật.

Tôi chỉ lờ mờ cảm nhận, nếu tôi dời chân khỏi mảnh đất này thì em, với cái mầm bệnh ấy cũng chẳng còn nuôi tiếc gì để sống. Đêm qua, ôm em trong lòng, tôi bảo em hãy ráng sống cho dù kết quả ra sao. Em rúc mặt vào người tôi, tự nhiên bật cười rúc rích: “Nếu em không mang cái bệnh này thì em sẽ cần cho anh một cái!” làm tôi hơi chột dạ, rồi lại buồn cười. Em khe khẽ thì thầm: “Em chẳng muốn trời sáng anh ạ!”. Tôi yêu em ngay từ câu nói ấy!

10 phút sau..

Rồi em cũng đi ra. Tôi gần như đoán được kết quả của mẫu giấy nhỏ em cầm nơi tay qua dáng đi chầm chậm ấy. Bây giờ đây, tôi vừa muốn lao đến ôm em, vừa ước mình chưa bao giờ đặt chân vào đời người con gái này.

Có lẽ tôi là một thằng hèn chẳng?

Nhưng cả đời tôi, tôi sợ nhất là nước mắt đàn bà. Họ khóc vì sung sướng cũng làm ta bối rối, khóc vì đau khổ trước mắt ta thì còn tệ hơn. Nước mắt của họ làm ta có cảm giác bất lực, đần độn và khó xử nhất là khi ta chẳng thể tỏ chút cái khí phách sức mạnh của thằng đàn ông ra giải quyết. Và bây giờ tôi đang ở trong cảnh đấy.

Em đến bên cạnh, không nói gì cả, chột vòng tay ôm lấy eo tôi, dựa đầu vào lưng tôi rồi khẽ khẽ nói: “Mình vẫn đi ăn chè nhé anh!”. Hình như áo tôi ướt! Chắc là mồ hôi ..

Ringg..g..g

Em ra mở cửa trong bộ váy hồng. Đã hai tuần chúng tôi chưa gặp nhau, không phải vì em nghỉ học mà vì tôi đã nghỉ dạy ở trường. Em nhìn tôi cười:

- Em chào anh thầy!

- Mai anh đi phỏng vấn visa. Nếu em nói... anh sẽ ở lại ...

Em nhìn tôi trân trối, như thể tôi vừa phun ra một thứ gì bẩn thỉu đáng khinh vậy.

- Anh muốn nhìn em lở loét, ốm đau rồi anh mới hài lòng à? Hay anh muốn làm một vị thánh sống của đời của một kẻ HIV. Xin lỗi anh, nhưng nếu anh nghĩ anh cần có trách nhiệm với em sau chuyện ấy thì có lẽ anh đã nhầm! Em tự nguyện và nó sẽ là một kỉ niệm đẹp theo em dưới ba tấc đất. Nếu anh nhìn thấy em trong giai đoạn cuối, liệu anh có không khỏi rùng mình khi nghĩ mình khi nghĩ đến đêm hôm đấy không?

Dừng lại một chút, em thở hắt ra rồi nhìn tôi cười: - Đừng vì em mà hủy hoại tiền đồ của mình anh nhé. Thật ra em chọn anh một phần là vì anh sắp đi khỏi đây, anh có hiểu em không?

Nói rồi em chào tôi và đóng cửa lại..

3 tuần sau..

Tôi đã nhận lớp và đang bỡ ngỡ với cuộc sống mới của mình. Việc đầu tiên sau khi hoàn thành thủ tục nhập học là tôi đặt mua một cái lap qua mạng để chấm dứt sớm việc phải lên thư viện quá nhiều lần trong một ngày và quá nhiều tiếng trong một lần. Hôm nay tôi mới có thời gian vào check mail, rất nhiều thư mới. Tôi để ý có một email: dungkh. Là em!

Tôi click lên 3 lần chuột và rửa thầm cái mạng sao mà chậm như rùa. Bức thư mở ra. Chẳng có gì cả. Tôi thoáng thất vọng và lo lắng nhưng rồi chợt nhận ra có 1 file đính kèm. Một file ảnh thì phải!

Tôi mở ra. Bức ảnh chụp tờ giấy xét nghiệm của em: Âm tính.

Bên dưới có dòng chữ: “Em yêu anh!”